

Kedves Vendégeink!

Azt hiszem, minden évben szükség van legalább két ilyen alkalomra, amikor összejövünk, egy kicsit megállunk a napi rohanásban, és kötetlenül tudunk beszélgetni a dolgainkról. Az egyik ilyen alkalmat a közgazdász-vándorgyűlések jelentik. A másikat pedig ezek az év végi koccintások. Mindkét alkalom egy kicsit ünnep a társaság életében. Az ünnepi alkalomhoz pedig ünnepi helyszín dukál: ezúton szeretném megköszönni a Gránit Banknak, hogy a Rippl-Rónai kiállítás támogatójaként ilyen impozáns helyszínen teremtett lehetőséget nekünk a mai találkozásra.

Főtitkár asszony említette Csontváry híres cédrusait, amelyek hol magányosan állnak, hol éppen zarándokolnak hozzájuk. De mindenképpen jelképei valamiféle megmaradásnak, ahogyan olyan makacson állnak a szirttetőn. Ilyen értelemben a Magyar Közgazdasági Társaság is olyan, mint Csontváry cédrusai. Immár 121. éve létezik, függetlenül szelektől és viharoktól egyaránt.

Persze ennek a megmaradásnak, mármint a társaság megmaradásának feltétele az a jó értelemben vett konzervativizmus, ami az MKT-t jellemzi. A hagyományaink tisztelete, a függetlenségünk és pártatlanságunk megőrzése, és persze leginkább az a higgadt hangvétel és párbeszédre nyitottság, amely – azt mondhatjuk – egyfajta védjegye is ennek a társaságnak. Azt pedig, hogy ez az elmúlt húsz-huszonöt évben, annyi változás közepette is így maradt, egy nagyszerű embernek mindenképpen köszönhető. Ő pedig nem más, mint Halm Tamás barátunk, volt főtitkárunk. Az a fajta szellemiség, amire ő olyan nagyon vigyázott bő két évtizeden át, talán a legfőbb értéke a Magyar Közgazdasági Társaságnak.

No de Shakespeare-t parafrázva: dicsérni jöttem, nem temetni!

Néhányan talán emlékeznek rá közülünk, hogy Tamás irodájában – mind a Nemzeti Fejlesztési Hivatalban, mind a Gazdasági és Szociális Tanácsnál – volt kitéve egy A4-es lap, bekeretezve, rajta egyetlen rövid tőmondat: SEMMI SEM MINDEGY!

Ennek a mondatnak a mélyebb mondanivalója, a benne rejlő igényesség, vagy még inkább az igényességre törekvő igénye mindig is mély tiszteletet ébresztett bennem. Márai regényciklusa, a Garrenek műve jutott eszembe róla, a hárfa a kirakatban, amely a változó időben, az olykor viharos történelmi korokban is egyfajta állandóságot, egyfajta világlátást, egy kihalóban lévő, de annál értékesebb polgári igényességet szimbolizált.

Sokszor egészen apró dolgokban jelentkezett ez az igényesség. Egy-egy meghívó vagy vándorgyűlési menükártya gondos korrektúrájában, egy-egy konferencia elnökségi asztalának gondosan megkoreografált ültetési rendjében, egy-egy jól kiválasztott, jókor és jó helyen elsütött latin idézetben, vagy abban, hogy Tamás minden januárban képes volt saját kezűleg aláírni két és félezer tagdíjbekérő levelet, és sokhoz közülük egy-egy személyes megjegyzést is fűzni.

Azt gondolom, hogy a társaság mai arculata nagyon sokban köszönhető annak az igényességnek, amelyet Halm Tamás barátunk az MKT igazgatójaként, majd főtitkáraként tanúsított. Fontos értékek ezek, amiket Tamás megőrzött, és hogy úgy mondjam: örököül hagyott ránk. Mi pedig továbbra is nagyon vigyázunk rá.

Kedves Barátaim! A Magyar Közgazdasági Társaság elnöksége még az év elején, egyhangú szavazással döntött úgy, hogy Közgazdász Nagydíjat adományoz Halm Tamás tagtársunknak a Magyar Közgazdasági Társaság szakosztályi titkáraként, ügyvezető igazgatójaként, majd főtitkáraként több cikluson át végzett önzetlen és kiváló munkájának, valamint példaértékű szervező tevékenységének elismeréseként. Tamással is

egyeztetve hosszasan kerestük a méltó alkalmat, hogy ezt a kitüntetést átadhassuk neki. Azt hiszem, ez a felemelő környezet és ez az ünnepi alkalom, amikor így, együtt vagyunk, jó választás volt.

Kedves Tamás!

Engedd meg, hogy ezzel az oklevéllel – amelyet ugyan nem Te korrektúráztál, de a Te igényességeddel készült – megköszönjük mindazt, amit a társaságért, a társaság érdekében tettél az elmúlt években évtizedekben. És persze szabadjon megjegyezni, hogy ez a kitüntetés nem csak a múltnak szól: a Te munkádra, a szervezőkészségedre és az igényességedre még mindig és még nagyon sokáig számít a Magyar Közgazdasági Társaság!